

нѣма благополучіе погольшо отъ сознание-то на направены-ты добры работы.

Като съдяше тамо подь дрьво-то и наслаждавашеся на таково блаженство, дойде при него добрый му сосѣдь, Андрей Евменовъ, та съднѣ край него, да ся поразговорять. «Отъ какъ съмь ты зазнаялъ, любезный сосѣде,» рече му, като го хванѣ за старческѣ-тѣ рѣкѣ, «не съмь ты видѣлъ никога оскърбенъ. А! кажи ми, какъ правишь, та си всякога толкова весель, толкова тихъ и задоволенъ? Много желаѣ да ся научѣ.» — «Ако не знаешь, могѣ да ти кажѣ,» отговори Теофилъ, като ся обърнѣ съ пріятность кѣмъ сосѣда си. «Но заради това повыкай дѣца-та, твои-ты и мои-ты, отъ градинѣ-тѣ, гдѣ они сега играѣтъ. Почитамъ себе много благополученъ, кога гы гядамъ околѣ мене, и желаѣ да чюжтъ и они, что трѣбва да прави человекъ, та да стане благополученъ.»

Андрей повыка дѣца-та, които чтомъ чюхѣ, че старецъ Теофилъ иска да поговори съ нихъ, върлихѣ всичкы-ты си игры, и скачешкомъ дотекохѣ и нависнахѣся на колѣнѣ-тѣ и на шіѣ-тѣ му. Тогдава той изговори слѣдующе-то.

